

အာဗဏ္ဏနစ္စတန်တွင်
ဗုဒ္ဓသာသနာ
ကွယ်ပျောက်သွားခြင်း

နှင့် အခြားဆောင်းပါးများ

သရဝဏ်(ဖြည့်)

စာရေး သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် ရာဇဝင်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရေး ဖူးသမျှ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်တွင် အရင်ဆုံး စီစဉ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာနိုင်သော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်းသေတ္တာကြီး ချာချာလည် ဆိုသော စကားလို ထုတ်ဝေသူများ ဆီ ချာချာလည်ပြီးမှ ထွက်လာနိုင်သော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ နဂိုက ကဗျာဆရာ တစ်ယောက် မှ ထုတ်ဝေမည် ဟု ဆိုကာ ၂၀၁၂ နိုဝင်ဘာကတည်းက စာမူခ စရန်ပေးပြီး ယူသွားကာ ၂၀၁၃ နိုဝင်ဘာအထိ မထုတ်ဝေ ဖြစ်သော စာမူ ဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှ ပြန်တောင်းပြီး ကဲ့ ကော်ဝတ်ရည်စာအုပ်တိုက်မှ တာဝန်ယူ ထုတ်ဝေသည် ဖြစ်ရာ ဤတစ်ခါတော့ စာအုပ် တကယ် ဖြစ် ပြီဟု မှတ်ယူရပေသည်။ စာအုပ်၏ ခေါင်းစဉ် ဖြစ်သော “အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကွယ်ပျောက်သွားရခြင်းအကြောင်း” ဆိုသော ဆောင်းပါးအတွက် ဘာသာခြားအချို့က စာရေး သူ ကျွန်တော် နှင့် စောင့်ကြည့်ရှုရှုနယ် အယ်ဒီတာချုပ် ဦးချစ်မောင်ကို တရားစွဲသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းတွင် ထိုဆောင်းပါးအကြောင်းကို သွားရောက် ရှင်းလင်းခဲ့ရသော အ ဖြစ် လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာသာတစ်ခုကို စော်ကားထားသော အရေး အသားမျိုး မဟုတ်သော ကြောင့် အမှု မမြောက်သဖြင့် တရားရုံးမှ အမှု ကို ပလပ်လိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ ဆောင်းပါးအများ စုမှ News Watch (စောင့်ကြည့်)ရှုရှုနယ်တွင် ကျွန်တော် အပတ်စဉ် ရေး ခဲ့သော အတွေး အမြင် (Opinion) ဆောင်းပါးများ ဖြစ်သည်။ Reporter ရှုရှုနယ်နှင့် ဟစ်တိုင်ရှုရှုနယ်တွင် ရေး ခဲ့သော ဆောင်းပါးများ လည်း ပါဝင်ပါသည်။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ချင်းစီ ရေး ဖြစ်ခဲ့ပုံမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ လူမှု ရေး၊ စီးပွားရေး နောက်ခံကားချပ်များ ၏ နိုင်ငံသားတစ် ယောက် ကို ရိုက်ခတ်မှု မှ ပဲ့တင်သံ ပြန်လာသည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ကျွန်တော် သည် မည် သည့် နိုင်ငံရေး ပါတီ၏ အဖွဲ့ဝင်မှ မဟုတ်ပါ။ N.L.စ ပါတီဝင် မဟုတ်သလို ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီဝင်လည်း မဟုတ် ပါ။ ကျွန်တော်

ရေး သားသော ဆောင်းပါးများ မှာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက် လိုသော် လည်းကောင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘာသာတရားတစ်ခုကိုသော် လည်းကောင်း နှိမ့်ချစေ ကားလိုသော ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် နိုင်ငံသားများ ၏ အကျိုးစီးပွား ရှုထောင့်မှ သုံးသပ်၍ အများ ကောင်းကျိုးအတွက် ရေး သားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောက်ခြေလူတန်းစား နှင်းပြားများ ထံသို့ ရောက်ရှိမလာသေးသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ များ၊ ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းအချို့၏ တလွဲဆံပင်ကောင်းများ၊ စီမံခန့်ခွဲမှု အမှားများ၊ လာဘ်ပေးလာဘ် ယူကိစ္စများ၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်းမှ အငုံ့စိတ်များ၊ အရာရာကို ကိုယ်နှင့် မဆိုင်ဘူးဟု ဆိုသော အချောင်သမားများ၊ စွန့်လွှတ်စား အနစ်နာခံနေသူများ၊ စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်ဟု ဆိုကာ ထင်ရာစိုင်းနေကြ သူများ အကြောင်းကို အနည်းငယ်စီ တို့ထိ ရေး သားထားပါသည်။

ဤဆောင်းပါးများ ဂျာနယ်တွင် ပါလာခဲ့သော အချိန်တွင် လုံးချင်းဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် ထွက်ရှိ ချိန်သည် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တစ်နှစ် ခွဲနီးပါးကြာမြင့်သွားသဖြင့် အချို့သော အကြောင်းအရာ များ မှာ ယခုအချိန်နှင့် ကွာခြင်းသွားတာလည်း ရှိကောင်းရှိပေမည် ။ ထို့ကြောင့် အချို့ ရွေးထားသော ဆောင်းပါးအချို့ကို ပြန်ဖြတ်လိုက်ပြီး အသစ်ရေး ထားသော ဆောင်းပါးအချို့ဖြင့် အစားထိုးထပ်မံ ဖြည့်စွက်ထားပါသည်။

ကျွန်တော် သည် နိုင်ငံရေး သမား တစ်ယောက် ၊ ဘာသာရေး သမား တစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် ဤဆောင်းပါးများ ကို နိုင်ငံရေး သမား၊ အစွန်းရောက် ဘာသာရေး သမား ရှုထောင့်မှ ရေး သားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သာမန် နိုင်ငံသား တစ်ယောက် သည် သူ့နိုင်ငံနှင့် သူ့လူမျိုးကို ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေ လိုသော စေတနာဖြင့် စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် ၏ ရှုထောင့်မှ တွေ့ ခေါ်ရေး သားခြင်းသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

နိုင်ငံတော် ဆိုသည်မှာ

ခုတစ်လော ဂျာနယ်များ တွင် လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်း

အကြောင်းကို ရေး ကြသည်မှာ ပလူပျံ့နေသလို ဖြစ်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော် အနေနှင့် နှမ်းဖြူလှလို ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည့် အတွက် ဘာမှ ထပ်ပြီး မရေး လိုတော့ပါ။ ဂျာနယ်သမားများ ကား ဤအရေး အခင်းတွင် တာဝန်ကျေကြ ပါသည်။ သတင်းထူး၊ သတင်းဦးအပြင် သတင်းမှန်ရရန် ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ် ဖက်မျှ၍ ဖော်ပြရေး သားကြသည်။ တွေ့ ဆုံခန်းများ ကို ဒေသခံ တောင်သူများ ကိုရော၊ ဆန္ဒပြကြသူ များ ကိုရော၊ သက်ဆိုင် ရာ အာဏာပိုင်များ ကိုရော၊ မြန်မာ့စီးပွားရေး ဦးပိုင် လီမိတက်ကိုရော၊ တရုတ်ပိုင် ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီကို ရော မျှတတ မေးမြန်းရေး သားတာ တွေ့ ရသည်။ (အစိုးရပိုင် သတင်းစာများ တွင် တော့ ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်နေ့ထုတ် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတွင် 'လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီ စီမံကိန်း ဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့ ဆုံမေးမြန်း' ဟူသော သတင်းတွင် မုံရွာ မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ဒေါက်တာသန်းထွဋ်၊ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး (ဥပဒေရေး ရာ၊ ဆေးပညာ) ဒေါက်တာဌေးတင်ချစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဒုတိယရဲမှူးကြီး သူရသွင်ကိုကိုတို့ကို မေးမြန်းပြီး အဓိကရုဏ်း နှိမ်နှင်းမှု တွင် လွန်လွန်ကျူကျူ အင်အားမသုံးကြောင်း ကာကွယ်ရေး သားထားသော် လည်း အကြမ်းဖက် ဖြစ်ခင်းခံ ခဲ့ရသော သံဃာတော် များ ၏ အသံကို ထည့်သွင်းမဖော်ပြခြင်းမှာ အဓိက ဟာကွက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။) ဆရာဝန်ကြီးများ က ဇာတ်တိုက်ထားသည်အလား မီးလောင်ဒဏ်ရာများ မှာ မပြင်းထန်ပါ။ အပေါ်ယံ ဒဏ်ရာများ သာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောကြားကြပုံကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြသော လည်း မုံရွာဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့ပါလျက် မီးလောင်ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရ၍ ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသမှု ခံယူနေသော သံဃာတော် များ ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း ကလည်း စကားလုံးများ ထက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံက အမှန်တရားကို ပြောနေသည် ဆိုသော စကားကို သတိရစေပါသည်။

ထားတော့၊ ဤကား ပြောလိုရင်း မဟုတ်။ ပြောလိုရင်းကား

ဤလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီ စီမံကိန်းအကြောင်း ပြောကြ၊ ရှင်းကြသည့်အခါတိုင်း ပါပါလာတတ်သည့် “နိုင်ငံတော် စီမံကိန်း” ၊ “နိုင်ငံတော် ” ဟူသော စကားလုံးကို လေ့လာဆန်းစစ်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာအ ဖြစ် နိုဝင်ဘာ ၂၄၊ ၂၀၁၂ ရက်ထုတ် သတင်းစာများ တွင် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဒုတိယဗိုလ် ချုပ်ကြီး ဝေလွင်က ပြင်သူ့လွှတ်တော် တွင် အဆိုရှင် ပုလဲ မဲဆန္ဒနယ်မှ ဒေါ်ခင်စန်းလှိုင်၏ အဆိုကို ပြန်လည်ရှင်းလင်း ဖြေကြားရာ၌ -

“အကျိုးအမြတ်ကို နိုင်ငံတော် မှ တစ်ပုံ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေး ဦးပိုင်လီမိတက်မှ တစ်ပုံ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူက တစ်ပုံ အချို့ကျ ခွဲဝေခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့ ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော် ဘက်မှ နှစ် ပုံရရှိပြီး ပြည်ပရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူက တစ်ပုံသာရပါကြောင်း”

ဟု ထည့်သွင်း ရှင်းလင်း သွားပါသည်။ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး၏ စကား၌ နိုင်ငံတော် မှ တစ်ပုံ၊ စီးပွားရေး ဦးပိုင်လီမိတက်မှ တစ်ပုံ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူ (တရုတ်ကုမ္ပဏီ) မှ တစ်ပုံဟု ပြောပြီး နိုင်ငံတော် ဘက်မှ နှစ် ပုံရသည်ဟု ဆိုထားပြန်ရာ မြန်မာ့စီးပွားရေး ဦးပိုင်လီမိတက်ကို နိုင်ငံတော် စာရင်း၌ ထည့် ထားသည်ဟု ယူဆရမလို ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုအခါ ဦးပိုင်လီမိတက်သည် နိုင်ငံတော် လော၊ နိုင်ငံတော် သည် ဦးပိုင်လီမိတက်လောဟု မေးစရာ ဖြစ်လာပြန်သည်။

တစ်ဖန် ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ ဒုတိယရဲမှူးကြီး တင်ထွန်းက

“ မနေ့ညကလည်း အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးတယ်၊ နိုင်ငံတော် က ဒီလို ကြေညာထားတာ၊ ကျွန်တော် တို့က နိုင်ငံတော် ရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တာ၊ နိုင်ငံတော် အမိန့်ပါ” (The Voice Weekly Vol 8/No 48)

ဟူ၍ ပြောသည်တွင် နိုင်ငံတော် ဆိုသော စကားလုံးကို ကြားရပြန်သည်။ ၎င်းအပြင် နိုင်ငံတော် စီမံကိန်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အပြောများ ကိုလည်း မကြာခဏ ပြောကြ ၊ ရေး ကြတာ ဖတ်ရ၊ ကြားရပါ သည်။

ဤကိစ္စ၌ နိုင်ငံတော် ဆိုသော စကားလုံးမှာ တော် တော် ကျယ်ပြန့်လှသည် ဖြစ်ရာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး နိုင်ငံတော် ဆိုသော ကြီးမားလှသည့် စကားလုံးကြီးနှင့် ကိုင်ပေါက်ခြင်း မခံရ စေရန် လေ့လာမိသလောက် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

စင်စစ် “နိုင်ငံတော် ” ဆိုသော စကားလုံးများ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘူးလုံးနားမထွင်း ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပေပြီ။ နိုင်ငံတော် ဆိုလျှင် အုပ်ချုပ်သူများ ကိုပဲ ပြေး၍ မြင်တတ်ကြသည်။ ထိုသို့ မြင်လာအောင်လည်း ယခင် အစိုးရအဆက်ဆက်က သိသိသာသာ တစ်မျိုး၊ မသိမသာ တစ်မျိုး လုပ် ထားခဲ့ကြသည်။

ပြည်သူပိုင်သတင်းစာများ မှာ ပင် “နိုင်ငံတော် အစိုးရ” ဟူသော စကားလုံးကို အကြိမ်ကြိမ် သုံး ပြခဲ့ကြရာ နိုင်ငံရေး စာပေများ မလေ့လာဖူးသော သာမန် ပြည်သူလူထုမှာ နိုင်ငံတော် နှင့် အစိုးရ ဆို သည်မှာ အတူတူပဲဟု ထင်နေကြလေသည်။ အချို့ ဝန်ထမ်းများ ကတော့ တကယ် မသိ၍ ထိုသို့ ထင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် နိုင်ငံတော် ဆိုသည်မှာ အောက်ပါ အချက်လေးချက်နှင့် ကိုက်ညီပါမှ နိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်ဆိုခွင့် ရှိပါသည်။

(၁) ပထဝီနယ်နိမိတ်တစ်ခု သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိခြင်း

(Geographic Area)

နိုင်ငံတော်ဟု အခေါ်ခံလိုက်သည့် တိုင်းပြည်ဒေသသည် ကျွန်တော် ၊ ကျွန်မတို့၏ တိုင်းပြည်ပိုင်နက် ကတော့ ဒါပါ ဟူ၍ နိုင်ငံတကာသို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်ရမည် ။ သူများ ပိုင်သော နယ်မြေကို လက်ညှိုးထိုး၍ နိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်လို မရ။ တိကျခိုင်မာသော ပထဝီနယ် နိမိတ်တစ်ခုကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေးရှိ နိုင်ငံအားလုံးတွင် အရွယ်အစား သေးသည်။ ကြီးသည်သာ ကွာခြားသော် လည်း နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြုနိုင်ငံတော် အားလုံးတွင် ကိုယ်ပိုင်နယ်နိမိတ်တစ်ခုတော့ ရှိကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်မှာ လည်း တစ်တမတ်လည်း မရှိနိုင်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်က မြန်မာပိုင်နက်နှင့် ယနေ့ခေတ် မြန်မာ့နယ်နိမိတ် မတူနိုင်ပေ။ နိုင်ငံတကာက လက်ခံသော နယ်နိမိတ် ဖြစ်ရန် လိုပေသည်။

(၂) အမြဲနေထိုင်သော လူဦးရေရှိခြင်း (Permanent Population)

နိုင်ငံတော် ဟု အခေါ်ခံရဖို့ နယ်နိမိတ်တစ်ခု တည်တည်တံ့တံ့ရှိရန် မဖြစ်နိုင်သေး။ လူထုဟု ခေါ်သော အမြဲနေထိုင်သော လူဦးရေ ရှိရမည် ။ အမြဲ နေထိုင်သော လူဦးရေဟု ဆိုခြင်းမှာ ပိုင်နက်နယ်မြေ အငြင်းပွားကြသော ကျွန်းများ ၊ နယ်စပ်ဒေသများတွင် မိမိနယ်မြေမှ လူအင်အားကို ခေတ္တခေါ်ဆောင် လာပြီး ဤနယ်မြေသည် ငါတို့၏ နိုင်ငံတော် ဖြစ်သည်ဟု အဓမ္မ အရေး ဆိုကြမည် ကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် လက္ခဏာသို့ ဦးစွာ ရောက်ခဲ့သော်လည်း လသည် အမေရိကန်ပိုင်သော နိုင်ငံဟု ကြေညာ၍ မရ။ အာကာသ သဘောတူညီချက်များ သတ်သတ်ရှိသော်လည်း အမြဲတမ်းနေထိုင်သော လူ မရှိခြင်းသည် အဓိက အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်သည်။ လူ(ပြည်သူလူထု)သည် နိုင်ငံတော် ဆိုသော ဖွဲ့စည်းမှု အတွက် အရေး ပါ ဆုံးသော လိုအပ်မှု ဖြစ်သည်။ လူမရှိသော နိုင်ငံတော် ဟူ၍ မရှိကောင်းပေ။

(၃) အစိုးရအဖွဲ့တစ်ခု ရှိခြင်း (A Government)

နိုင်ငံတော် ဟူသော အစုအဝေးတစ်ရပ်၌ အစိုးရဟူသည် မလွဲမသွေ ရှိရပေလိမ့်မည် ။ သို့သော် အစိုးရသည် နိုင်ငံတော် မဟုတ် ။ နိုင်ငံတော် ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော် အစိုးရ ဟူ၍ လုံးချ၍ မရ။

အစိုးရသည် ပထဝီနယ်နိမိတ်၊ ပြည်သူလူထုတို့ကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံတော် (State) ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ အစိုးရချင်း မှာ မှာ စိုး၍ အခေါ်အဝေါ် အနေဖြင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၊ ဦးနုအစိုးရ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခွင့် ရှိသည်။

သို့သော် အစိုးရတစ်သည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်မြဲနေခြင်း မဟုတ်၍

နိုင်ငံတော် ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဟူ၍ သာ မှတ်ယူရမည် ။ အစိုးရ ဟူသည် ဧည့်သည်သဘောသာ ဖြစ်ပေမည် ။ ဒီမို ကရေစီနိုင်ငံများ တွင် အစိုးရသည် အမြဲပြောင်းလဲနေပေမည် ။ ထာဝရ တည်တံ့နေမည် ကား နိုင်ငံတော် ဖြစ်သည်။

(၄) အချုပ်အခြာအာဏာ ပိုင်စိုးခြင်း (Capacity to enter into relations with other sovereign states)

နိုင်ငံတော် တစ်ခု ဖြစ်ဖို့ အရေး အကြီးဆုံးအချက်မှာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်စိုးကျင့်သုံးနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတိုင်းပြည်၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ခြေ၊ ကိုယ့်လက် အပြည့်အဝ ကျင့်သုံးကာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်မှ သာ ထိုနိုင်ငံကို နိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်တွင် ကြပေလိမ့်မည် ။ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ အစိုးရအဖွဲ့အချို့သည် နိုင်ငံ ၏ ပထဝီ နယ်နိမိတ်လည်း အတိအကျရှိ၏ ။ ထိုတိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်ကြသော ပြည်သူလူထုလည်း ရှိ ၏ ။ ပြည်သူလူထုက သဘောတူ ကြည်ညိုသာ အစိုးရအဖွဲ့တစ်ခုလည်း ရှိ၏ ။ သို့သော် ထိုအစိုးရသည်။ သူ၏ မိခင်နိုင်ငံကို အပြည့်အဝ ထိန်းချုပ်နိုင်သော အချုပ်အခြာအာဏာ မရှိသည် ဖြစ် ငြားအံ့၊ ထိုနိုင်ငံ၊ ထိုပြည်ထောင်စုသည် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်၍ ရမည် မဟုတ်ပေ။ ဥပမာ- ပါလက်စတိုင်းတို့တွင် ပထမ အချက်သုံးချက်နှင့် ပြည့်စုံသော် လည်း အရှေ့ဂျော့ဆလင်နှင့် အနောက်ဘက်ကမ်းဒေသတို့ အစွဲအစား လက်အောက် ကျရောက်နေသဖြင့် နိုင်ငံတော် အဆင့်သို့ ရောက်မလာသေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုင်ဝမ်ကျွန်းသည် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေး တွင် တရုတ်(တိုင်ပေ) အမည် ဖြင့် စခန်းသွား နေရသည် ဖြစ်ရာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်နိုင်ငံတော် ဟု သတ်မှတ်ဖို့ ဒေသနည်း မည် ဖြစ်သည်။ ယခင် အစိုးရလက်ထက်က ဒေါက်တာစီနိုင်း၏ NCU စင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရသည်လည်း ပထမအချက် သုံးချက်နှင့် ပြည့်စုံသော် လည်း စတုတ္ထအချက်နှင့် မပြည့်စုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ဆိုလျှင် နိုင်ငံတော် ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဤသို့ ဖွင့်ဆို၏ ။

“A Sovereign state is a political organization with a centralized government that has supreme independent authority over a geographic area. (1) It has a permanent population, a government and the capacity to enter into relations with other sovereign states.(2) It is also normally understood to be a state which is neither dependent on nor subject to any other power or state. (3) The existence or disappearance of a state is a question of fact. (4) While according to the declaratory theory of state recognition a sovereign state can exist without being recognised by other sovereign states. Unrecognised states will often find it hard to exercise full treaty-making powers and engage in diplomatic relations with other sovereign states.”

ဤမျှဆိုလျှင် နိုင်ငံတော် ဆိုသည်မှာ (၁) နယ်နိမိတ်၊ (၂) ပြည်သူလူထု၊ (၃) အစိုးရ၊ (၄) အာဏာတည်းဟူသော အချက်လေးချက်နှင့် ကိုက်ညီဖွဲ့စည်းထားသော အစုအဝေး ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လောက်ပေပြီ။ ဥပမာ အားဖြင့် ကားတစ်စီးဟု ခေါ်ရာ၌ ဘီးကိုချည်း ကားဟု ခေါ်၍ မရ။ ဘော်ဒါချည်းပဲ ကားဟု ခေါ်၍ မရ၊ အင်ဂျင်ချည်းပဲ ကားဟု ခေါ်၍ မရ၊ လက်ကိုင်စတီယာရင်ချည်းပဲ ကားဟု ခေါ်၍ မရ၊ အားလုံးပေါင်းမှ ကား ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘီးလေးဘီးနှင့် တူသော အခြေခံအကျဆုံးသော ပြည်သူလူထုမပါဘဲ နိုင်ငံတော် ဟူသော မော်တော် ကားသည် မဖြစ်နိုင်၊ ကား ဘော်ဒါနှင့် တူသော နယ်နိမိတ် မရှိဘဲလည်း နိုင်ငံတော် ဟု အမည် တပ်လိုမရ၊ စတီယာရင်ဘီးကို ကိုင်ကာ မောင်းနှင်နေသော အစိုးရမရှိဘဲလည်း တိုင်းပြည်သည် နိုင်ငံတော် တစ်ခု ဝီဝိသသ မဖြစ်နိုင်။ အင်ဂျင်နှင့် တူသော အချုပ်အခြာအာဏာဟူသည့် အသက်ဓာတ်ကလည်း နိုင်ငံတော် ဟူသည့် ကားတစ်စီးအတွက် အသက်တမျှအရေး ပါလှတာ သေချာပါသည်။ ထိုအရာအားလုံး စုံမှ နိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်ပါသည်။ လူအများ ထင်နေကြသလို အစိုးရသည် နိုင်ငံတော် မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် နိုင်ငံတော် ဟူသော ဝေါဟာရကို ကောင်းစွာ

သဘောပေါက်လောက်ကြာပါပြီ။ ထိုသို့ ရှင်းလင်းသွားသော အခါ “နိုင်ငံတော် ၏ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်၊ နိုင်ငံတော် ၏ အမိန့်ပါ” ဆိုသည့် စကားသည် အစိုးရ၏ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်၊ အစိုးရ၏ အမိန့်ဟူသော ပြောင်း၍ ပြောသင့် လှသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အစိုးရသည် နိုင်ငံတော် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော် ၏ လေးပုံတစ်ပုံသာ ဖြစ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော် စီမံကိန်းဟု ပြောပြောနေကြသူများ သည်လည်း အာဏာရှင်ခေတ်တွင် ပြည်သူလူထု ၏ သဘောဆန္ဒမပါဘဲ လက်သိပ်ထိုး၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော စီမံကိန်းများ သည် မည် မျှကြီးမား သော ပုဂ္ဂိုလ်က လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည် ဖြစ်စေ နိုင်ငံတော် စီမံကိန်းဟု ခေါ်ဆို၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါကြောင်း။ နိုင်ငံတော် ဆိုသည်မှာ အစိုးရတစ်ခုတည်းက ပိုင်ဆိုင်သော အရာ မဟုတ်ဘဲ ဒီမို ကရေစီခေတ်တွင် ပြည်သူသာအမိ၊ ပြည်သူ့သာအဖ ဖြစ်ပါကြောင်း ရေး သားလိုက်ရပေသည်။

စောင့်ကြည့်ရှုနယ် (၁၈.၁၂.၂၀၁၂)

ကိုးကား

၁။ Shaw, Malcoim Nathan (2003). International Law
Cambridge University Press. P 178

၂။ wikipedia, the free encyclopedia (A sovereign state)

.....

လူငယ်နှင့် အချိန်

ကျွန်တော် ဟာ ဧည့်လမ်းညွှန် တစ်ယောက် အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ကို မြန်မာပြည်တစ်နံ တစ်လျား လိုက်ပြရတဲ့အခါ သူတို့ အမြဲတမ်း မေးလေ့ရှိတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ သူတို့ မေးတာက

“ဧည့်လမ်းညွှန်ကြီး၊ မြန်မာပြည်က လူတွေ အလုပ်မရှိကြဘူးလား” တဲ့။

“ဘာ ဖြစ်လို့ မေးတာပါလဲ” လို့ ကျွန်တော် က မေးတော့-

“ဒီလိုပါကွာ၊ မြန်မာပြည်မှာ ငါတို့ ရောက်ခဲ့တဲ့ မြို့ရွာတိုင်းမှာ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေ တွေ .တယ်။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ မှာ ကွာ များသော အားဖြင့် လူတွေ အများ ကြီး ထိုင်နေ ကြတယ်။ သူတို့ အလုပ်မသွားကြဘူးလား။ ငါတို့နိုင်ငံမှာ ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ သောက်ချင် ရင် လာသောက်ကြတယ်၊ သောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်တာပဲ။ ဒီလို အကြာကြီး ထိုင်မနေပါဘူး။ သူတို့ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ” တဲ့။ အဲဒီ လို အမေးခံရတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်တယ်။

“အင်း ... ဒါတောင် ဘီလီယက်ခုံတို့၊ နှစ် လုံး သုံးလုံး ထိုင်တွက်နေတာတို့၊ အနှိပ်ခန်းတို့၊ KTV တို့၊ ဘီယာဆိုင်တို့၊ အရက်ဆိုင်တို့ ထိုင်နေကြတဲ့သူတွေ ကို အမြင်သေးလို့။”

မိန်းမတွေ ဆိုရင်လည်း သန်းတုပ်နေတဲ့သူတွေ ၊ အတင်းပြောနေတဲ့သူတွေ ဂွီဒီယိုရုံမှာ အချိန်ဖြုန်းနေကြသူတွေ ကို မတွေ့ သေးလို့” လို့ စိတ်ထဲက ပြောမိပါတယ်။ လက်တွေ့ . ကတော့ ကိုယ့်လူမျိုးဘက်က ကိုယ် ကာကွယ်ရတာ ပါ။

“ဒီလိုပါကွာ၊ တို့နိုင်ငံမှာ မိသားစုနှောင်ကြိုးဟာ ကြီးတယ်။ သားသမီးတွေ ဟာ

မိဘနဲ့ အတူ နေကြတာ များ တယ်။ မင်းတို့နိုင်ငံလို အသက် ၁၈ နှစ် ပြည့်ပြီ၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတော့မယ်ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ လူကြီးတွေ နဲ့ ပဲ တစ်သက်လုံး အတူနေကြတယ်။ ဒီတော့ကွာ၊ လူငယ်တွေ ဟာ လူတို့ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ အိမ်ကိုလာရင် လူငယ်ဘဝ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောစရာ အခန်းလိုလည်း သတ်သတ် မရှိကြဘူး။ Privacy မရှိဘူးကွာ။ အဲဒါကြောင့် လူငယ်ချင်း စကားစမြည် ပြောချင်ရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရတာ များ တယ်။ နောက်တစ်ချက်က စီးပွားရေး က အကောင်းကြီး မဟုတ်တော့ ကုန်သည်ပွဲစား အငယ်စားလေးတွေ ဟာ ရုံးခန်းရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ် မှတ် မရှိဘူး။ အဲဒီ တော့ အိမ်ရှင်နဲ့ ပွဲစား အလုပ်စကားပြောရင် ဖြစ် ဖြစ်၊ အရောင် :အဝယ် ဆွေးနွေးရင် ပဲ ဖြစ် ဖြစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုပဲ လာရတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ သူတို့ ရုံးခန်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူတွေ များ နေတာပါ” လို့ ဖာဖာထေးထေးပြောမှ ကျေနပ်သွားကြတယ်ဗျာ။ အမှန်မှာ တော့ သူတို့ပြောသလို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ယောင်စိန်လာထိုင်နေ သူတွေ လည်း အများ ကြီးပါ။ အချိန်ကို အလကားရတယ်လို့ ထင်နေသူတွေ လည်း ဒုနဲ့ ဒေးပါ။

အချိန်ဆိုတာ ဈေးအကြီးဆုံး အရင်းအနှီး

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ကို ရန်ကုန်မှာ ထိုင်ဝမ်က လာဈေးကွက်ချဲ့တဲ့ တိုင်းရင်း ဆေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူတို့အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို တက်ဖို့ ဖိတ်ပါတယ်။ အစည်းအဝေးမှာ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ သူတို့ကုမ္ပဏီဟာ အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ သူတို့ ဆေးကုမ္ပဏီမှာ အရောင် : ကိုယ်စားလှယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘာအရင်းအနှီးမှ မလိုကြောင်း ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောပါတယ်။

အဲဒီ မှာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက ထပြီး-

“ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတဲ့ ဘာအရင်းအနှီးမှ မလိုဘူးဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ် အခု ဒီအစည်းအဝေးမှာ လာထိုင်ကတည်းက ကျုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ကို ပေးခဲ့ရပြီ။ အချိန်ဟာ ရွှေပဲ၊ ‘Time is Gold’ လို့တောင် စကားပုံ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့

ဘာအရင်းအနှီးမှ မကုန်ဘူးလို့ မပြောပါနဲ့။ ” လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားဟာ အမှန်ပဲ။ အချိန်ဆိုတာ အစားပြန်မရနိုင်တဲ့ အရင်းအနှီးပဲ။ သိန်းထီပေါက်လို့ ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီးသာ ရချင်ရမယ်၊ ကုန်လွန်သွားတဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်အချိန်ကို ပြန် သွားပါဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးဝေး၊ ရွှေနဲ့ ဆက် ဝယ်ဦး ပြန်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်ကို မသွားနိုင်သလို ကျွန်တော် အလျင်လိုနေလို့ အနာဂတ်ကို သွားပါရစေဆိုလို့လည်း ခု ချက်ချင်း ဘယ်လိုမှ သွားလို့ မရပါဘူး။

လူ တစ်ယောက် မှာ အချိန် ဘယ်လောက် ရသလဲ

လူအားလုံးဟာ တစ်ရက်ကို ၂၄ နာရီ၊ မိနစ်အားဖြင့် ၁၄၄၀ မိနစ်စီရတာ ချင်း အတူတူပဲ။ နပိုလီယံလည်း တစ်ရက်ကို ၂၄ နာရီ၊ အလောင်းဘုရားလည်း တစ်ရက်ကို ၂၄ နာရီ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းလည်း တစ်ရက်ကို ၂၄ နာရီ နေရတာ ပဲ။ ဘိန်းစား ငခွေးလည်း တစ်ရက်ကို ၂၄ နာရီ နေရတာ ချည်းပဲ။ ဘယ်သူမှ တစ်ရက်ကို ၂၅ နာရီ မနေရသလို ဘယ်သူမှ ၁၃ နာရီပဲ နေရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သဘာဝ တရားဆီကနေ ကျွန်တော် တို့အားလုံးဟာ ညီတူညီမျှပဲ ရခဲ့တာပါ။ လူသာမန် တစ်ယောက် နဲ့ ထူးချွန်ထက်မြက်သူတွေ ဟာ အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် ဘယ်လောက် အသုံးချနိုင်သလဲ။ အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲနိုင်သလဲ ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ လူသာမန်နဲ့ ပါရမီရှင် တွေ ၊ ခေါင်းဆောင်တွေ ဟာ ကွဲပြား သွားပါတယ်။

နမူနာရကောင်းမှန်း သိရမယ်

လူတော် တော် များများ ဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို သူတစ်ပါးက ချွေးယူပြီး ပြန်မပေးရင် မကြိုက်ကြဘူး။ ကျပျောက်ရင် နမူနာကြတယ်။ အခိုးခံရရင်၊ ဓားပြတိုက်ခံရရင်တော့ ဆတ်ဆတ်ခါ အောင် နာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကိုတော့ နမူနာရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ဘဝတစ်သက်တာလုံးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အချိန်တွေ ကို အခိုးခံနေကြရတယ်။ ရှားရှားပါးပါး အချိန်တွေ ဟာ အလဟဿပြုန်းတီး နေတယ်။ ဒါပေမယ့်

နှမြောရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှာ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်။

“Procrastination is a thief of time ” တဲ့။ အလုပ်တစ်ခုကို မည် မည် ရရ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ ဟိုနေ့မှ စလုပ်မယ်၊ ဒီနေ့မှ စလုပ်မယ်ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲနေတာဟာ ကိုယ့်အချိန်ကို ကိုယ်ပြန်ခိုး နေတာပဲတဲ့။ အချိန်သူခိုးပါတဲ့။ နောက်တစ်ခါ အများ သိတဲ့ စကားပုံတွေ က “အချိန်နှင့် ဒီရေသည် လူကိုစောင့်” ၊ “လသာတုန်း ဗိုင်းငင်” စသဖြင့် ပေါ့။ စကားပုံတွေ က ဘာကို ပြသလဲဆိုတော့ အချိန်ဆို တာ အစားပြန်မရနိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် တန်ဖိုးထားရမယ်၊ နှမြောရကောင်းမှန်း သိရမယ် ဆိုတာပါပဲ။

စား၊ ဝတ်၊ နေရေး အတွက် ကုန်သော အချိန်

ကျွန်တော် တို့ဟာ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး အတွက် အချိန်တွေ အတော် များများ သုံးခဲ့ကြပြီး ပါပြီ။ လူ တစ်ယောက် ဟာ တစ်နေ့ကို မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ ဆိုပြီး သုံးကြိမ်တော့ အစာစား ပါတယ်။ ထမင်းစားချိန်၊ ပြင်ဆင်ချိန် အားလုံးတစ်နပ်ကို နာရီဝက်ထား၊ နှစ် နပ်ဆိုတော့ တစ်နာရီ၊ မနက်စာ စားတာက ဆယ့်ငါးမိနစ် ထား၊ တစ်နေ့ကို တစ်နာရီ၊ မနက်စာ စားတာက ဆယ့်ငါးမိနစ် ထား၊ တစ်နေ့ကို စားရေး အတွက်နဲ့ လူ တစ်ယောက် ဟာ အနည်းဆုံး ခုနစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် ကုန်တယ်။ တစ်နေ့ကို မိနစ်ပေါင်း ၂၂၅၀ နာရီနဲ့ ဆိုရင် တစ်လကို ၂၇ နာရီခွဲ၊ အသက်ရှစ်ဆယ်နေရတဲ့ လူတစ် ယောက် ဟာ တစ်သက်တာ အစာစားချိန်ပေါင်းဟာ နာရီပေါင်း ၂၆၀၀၀။နှစ် အသားဖြင့် ၄ နှစ် ၁ လနဲ့ ၁၀ ရက် ရှိပါတယ်။

ကဲ - အိပ်ချိန်ကို ထပ်နုတ်ကြည့်ပါဦး။ လူ တစ်ယောက် တစ်နေ့ကို ခုနစ် နာရီ အိပ်တယ် ထား၊ အသက်ရှစ်ဆယ်တမ်းနေရတဲ့ လူ တစ်ယောက် အနေနဲ့ အိပ်ချိန် ၂၃ နှစ် ကျော် ရှိပါတယ်။

ကိုယ်လက် သုတ်သင် ချိန်၊ အဝတ်အစားလဲချိန်၊ အလှအပပြင်ချိန်တွေ ဟာ အနည်းလေး တစ်နေ့ကို နာရီဝက် အနည်းဆုံးရှိပါတယ်။ အနှစ် ရှစ်ဆယ်သမားအတွက် တစ်နှစ် ခွဲကျော် ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် တခြား ထွေလီကာလီ အချိန်ဖြစ်တာတွေ မပါဘဲ အိပ်တာ၊ စားတာ၊ ရေမိုးချ ကိုယ်လက်သန့်စင်တာ စတဲ့ အချိန်တွေ ကို နုတ်လိုက်ရင် အသက် ၈၀ နေရသူသော မှ အသားတင် နေရချိန်ဟာ ၅၂ နှစ် ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အထဲကမှ ကိုယ်မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်အတွက် ကုန်လွန်သွားချိန်တွေ အထဲကမှ ကိုယ်မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်အတွက် ကုန်လွန်သွားချိန်တွေ (ဥပမာ ဘတ်စ်ကားစီးရချိန်၊ မိတာခ၊ ဖုန်းဘေလ်ဆောင်ဖို့၊ တန်းစီစောင့်ရချိန်၊ ရုံးဝန်ထမ်းအလုပ်၊ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ၊ လယ်အလုပ်၊ ယာအလုပ်) ကို ထည့်တွက် မထားသေးပါဘူး။ တကယ်တော့ အသက် ၈၀ နေရတယ်ဆိုတာလည်း ဒီခေတ်မှာ ရှားပါတယ်။ လူတွေ ရဲ့ သက်တမ်းဟာ အတော် ကို တိုပါတယ်။

ဓမ္မပဒ

ဒီနေရာမှာ အကြောင်းသင့်လို့ ဓမ္မပဒမှာ ပါရှိတဲ့ ပုံဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ပြောချင်တယ်။ ဇာတ် ကြောင်းအကျဉ်းချုပ် ကတော့ တာဝတိ သာနတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးတစ်ပါးဟာ “မာလဘာရီ” အမည် ရှိ တဲ့ နတ်သားအတွက် ဥယျာဉ်မှာ ပန်းခူးနေရင်း နတ်သက်ကုန်လို့ စုတေကာ သာဝတ္ထိပြည်မှာ လူ လာ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ဘဝဟောင်းကို အောက်မေ့နိုင်တဲ့ ဇာတ်ရဏ္ဏဏ်ကို ရတာ ကြောင့် ယခင်ဘ ဝက ခင်ပွန်းဟောင်းကို အစဉ်အောက်မေ့ သတိရပြီး လူ့ပြည်မှာ ဒါန၊ သီလ ဆောက်တည်ပြီးတိုင်း ခင်ပွန်းဟောင်းနတ်သားထံမှာ ပြန်ပြီး နတ်သမီးဘဝရဖို့ ဆုတောင်းတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုတိုင်း လင်ကိုသာ တောင့်တသူလို့ ဆိုပြီး “ပတိပူဇိကာ” လို့ သူ့ကို ခေါ်ကြတယ်။ သူဟာ လူ့ဘဝမှာ အိမ် ထောင်ကျ ကလေး လေးယောက် ရတဲ့ အချိန်မှာ ကွယ်လွန်ပြီး သူ့ရဲ့ အရင်နတ်ဘုံမှာ ပဲ နတ်သမီးသွား ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ နတ်သမီးတွေ ဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းခူးနေတုန်းပဲ ရှိသေးတာ။

မာလဘာရီနတ်သားက ပတိပူဇိကာ နတ်သမီးကို မြင်တာနဲ့ -

“အသင်သည် နံနက်စောစောကာလမှစ၍ ပျောက်နေသည်။ အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်း” လို့ မေးတယ်။

အဲဒီ အခါမှာ နတ်သမီးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြ လျှောက်ထားတယ်။

“လူတို့ရဲ့ အသက်ဟာ ဘယ်လောက် အပိုင်းအခြားရှိသလဲ” လို့ နတ်သားက

မေးတော့

“အနှစ် ၁၀၀ မျှလောက် အသက်ရှည်ကြပါကုန်၏ ”

လို့ နတ်သမီးက ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ နတ်သားက-

“နှစ် ၁၀၀ လောက်ပဲ အသက်ရှည်တယ်ဆိုရင် လူတွေ ဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေ လုပ်ပြီး အချိန်ကို အသုံးချလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်နဲ့ ပဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေထိုင်ပြီး အချိန်ကို ကုန်လွန်စေသလား”

ထပ်မေးတော့ နတ်သမီးဖြေတဲ့စကားက တော် တော် မှတ်သားဖို့

ကောင်းတယ်။

“အရှင်နတ်သား၊ အဘယ်သို့ ဆိုတော့မူပါသနည်း။ နှစ် အသင်္ချီ

မရေမတွက်နိုင်သော အသက်ကို ယူ၍ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့ လူတို့သည်

အမြဲအပြတ်မေ့လျော့ကြကုန်၏ ” လို့ ဖြေပါတယ်။

အဲဒီ အခါမှာ “အနှစ် ၁၀၀ သက်တမ်းသာရှိတဲ့ လူတို့သည် မေ့လျော့ကုန်လျက်

တုံးတုံးလှဲကာ အိပ်မောကျကြကုန်၏ ။ အဘယ်အခါ ဆင်းရဲမှ လွတ်နိုင်ကြကုန်လတ္တံ့နည်း”

လို့ မာလဘာရီနတ် သား ကြီးစွာ သော ထိတ်လန့် သံဝေဂဉာဏ် ဖြစ်တယ်လို့ ဗုဒ္ဓစာပေမှာ လာပါတယ်။

အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ သုံးပါ

အဲဒီ တော့ ဒီလောက်ရှားပါးတဲ့၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ

အသုံးချဖို့ လိုပါ တယ်။ အဲဒီ လို လုပ်ဖို့ဆိုရင် နံပါတ်တစ်က အချိန်မှန်ဖို့

လေ့ကျင့်ယူကြရပါတယ်။ ဘယ်သူ အချိန်မှန် မှန်၊ မမှန်မှန် ငါ မှန်မယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့

စတင်ရပါမယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ၆ နာရီစမယ်ဆိုတဲ့ အခမ်းအနား တစ်ခုဟာ ၆ နာရီမှာ

တကယ်စတင်နိုင်တာ အတော် ရှားပါတယ်။ ဟိုလူစောင့်၊ ဒီလူစောင့်၊ ဟိုဟာလုပ်၊ ဒီဟာလုပ်နဲ့ အမြဲ နောက်ကျတတ်တာကြောင့် “မြန်မာစံတော် ချိန်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတောင် နောက်သလိုလိုနဲ့ အတည် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ အလေ့အထ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့် အခမ်းအနား တစ်ခု၊ အချိန်အချက်တစ်ခုနောက်ကျခဲ့ရင် အချိန်မှန်အောင် ကြိုးစားလာ ကြတဲ့ အခြားသူတွေ ကိုလည်း မလေးစားရာ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်ကို ရောက်ခဲ့တုန်းက ဘူတာရုံတစ်ခုမှာ ရထားနောက်ကျမှာ မို့ တောင်းပန်ပါကြောင်း ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးလေးကြိမ် အသံ ချဲ့စက်နဲ့ ကြေညာနေပါတယ်။ ရထားဆိုက်ချိန် သုံးမိနစ် နောက်ကျမှာ မို့ရုံပိုင်ကြီးက ခရီးသည်တွေ ကို တောင်းပန်နေတာပါ။ သုံးမိနစ်ဟာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် သူတစ်ပါးရဲ့ အချိန်ကို သုံးမိနစ် ဖြန့်တီးပစ်မှု အတွက် တာဝန်ယူတတ်မှု က လေးစားစရာပါ။

အချိန်ကို ဘယ်လို သုံးမလဲ

အစဉ်အလာအရတော့ လူ တစ်ယောက် ဟာ ပညာ၊ ကုသိုလ်၊ ငွေကြေးဥစ္စာ တစ်ခုခုမရဘဲ နေ့ တစ်နေ့ကို အချည်းနှီး ကုန်ဆုံးမသွားသင့်ဘူးလို့ လူကြီး သူမတွေ ဆုံးမတာ ကြားဖူးပါတယ်။ အနောက်တိုင်းသားတွေ ကတော့ အချိန်ပို ရသမျှလေးမှာ စာဖတ်ခြင်းနဲ့ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေပါတယ်။ သူတို့ကိုကြည့် လိုက်ရင် လေယာဉ်စီးချိန်၊ ကားစီးချိန်၊ ရထားစီးချိန်တွေ မှာ တော့ အသီးသီး စာ ဖတ်ကြတာ များ ပါတယ်။ စာဖတ်ချိန်ရယ်လို့ သီးသန့်မထားဘဲ ရသမျှ အချိန်လေးမှာ စာဖတ်တတ် အောင် လေ့ကျင့်ထားတာ အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့ အလေ့အထ တစ်ခုပါ။ ဒါကြောင့် လည်း သူတို့နိုင် ငံတွေ ဟာ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတွေ အဖြစ် ကမ္ဘာမှာ ဂုဏ်ထည်နိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာဖတ်ခြင်းဟာ ငွေကြေးဥစ္စာ စီးပွားရေး အတွက် ဖြစ်စေ၊ ပညာအတွက် ဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်ရေး အတွက် ဖြစ်စေ အရင်းအနှီး အနည်းဆုံးနဲ့ အကျိုးအမြတ် အများ ဆုံးကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။

စာဖတ်ဝါသနာမပါလို. ကုသိုလ်ရေး ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ပရဟိတ လူမှု ရေး ပဲ ဖြစ် ဖြစ်
လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနိုင်ပါတယ်။

လူတို့အနေဖြင့် တစ်နေ့ အချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပေးပြီး စာဖတ်ရင်
ဗဟုသုတအမြောက်အမြား ရနိုင်ကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရေး သားထားတာ
ဖတ်ဖူးပါတယ်။ မည် သူမဆို အလုပ်များ လွန်းလို့ စာဖတ်ချိန်ရလိုလျှင် အိပ်ရာမဝင်မီ ၁၅ မိနစ်
အချိန်ပေးပြီး စာဖတ်သင့်ကြောင်း ကနေဒါဆေးလောက မှာ ရော ကမ္ဘာမှာ ပါ
အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ပါမောက္ခ အော်စလာက ဆိုပါတယ်။ သူဟာ ကနေဒါ
ဆေးလောကမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ ပါမောက္ခသမားတော် ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။
သူဟာ တစ်နေ့ အိပ်ရာမဝင်ခင် အချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ် ပေး၍
စာဖတ်သည့်အလေ့အထကြောင့် ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝသူအ ဖြစ် ဂုဏ်ပြုအမွှန်းတင်ခြင်း
ခံရပါတယ်။ လူ တစ်ယောက် ဟာ တစ်နေ့ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ စာဖတ်နိုင်တယ်ထားဦး၊
နေ့စဉ် စာမှန်မှန်ဖတ်မယ်ဆိုရင် တစ်လမှာ စာအုပ်ထူထူ နှစ် အုပ် ဖတ်ပြီးနိုင်ပါတယ်။
တစ်နှစ် ကို ပျမ်းမျှ အုပ် ၂၀ မှ ၂၅ အုပ် ဖတ်နိုင်ရင် တစ်သက်တာမှာ စာအုပ်ပေါင်း
တစ်ထောင်ကျော် ဖတ်မည် ဖြစ်ပြီး စာအုပ်တစ်ထောင်မှာ အသိပညာများ စွာ ရရှိမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

New Watch ဂျနယ် (၂၅.၉.၂၀၁၂)

.....

အောက်ခြေသို့ ရောက်လာသင့်သော အပြောင်းအလဲ(၁၀)ခု

၂၀၁၀ တွင် တက်လာသော အစိုးရနှင့် အတူ အပြောင်းအလဲများ စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေရာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဆိုသကဲ့သို့၊ မြန်မာ့အပြောင်းအလဲများ ကို အဆက် မပြတ် ချီးမွမ်းခဲ့ကြပါသည်။ တချို့က အပြောင်းအလဲများ မှာ မြန်ဆန်လွန်းသည်ဟုပင် သတိပေးကြပါ သည်။ တချို့ကမူ အပြောင်းအလဲများ သည် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်မှာ တင် တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး ပြည်သူလူထုအတွက် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်သော သိသာထင်ရှားသည့် အပြောင်းအလဲ ကြီးကြီး မားမား မမြင်ရဟု အားမလိုအားမရ ပြောကြသည်များ ကိုလည်း တွေ့ ရ၊ ကြားရပါသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ရာတွင် အပြောင်းအလဲများ နှင့် ပတ်သက်၍ တောသူတောင်သား ရှမ်းအဘိုးကြီး တစ်ယောက် ၏ အမြင်ကို မေးကြည့်ရာ

“အလံပဲ ပြောင်းသွား တယ်ကွ၊ ကျန်တာတွေ ကတော့ အတူတူပါပဲ” ဟု ပြော သွားပါသည်။ အပြောင်းအလဲများ သည် အောက်ခြေသို့ များများ နှင့် မြန်မြန် မရောက်သေးဘူးဆိုတာ ဤရှမ်းအဘိုး ကြီး၏ စကားက ပြဆိုနေပါသည်။

တကယ်တမ်းတွင် နိုင်ငံရေး နားမလည်သော သာမန်ပြည်သူလူထု အတွက် ပဲခူးတိုင်းမှ ပဲခူး တိုင်းဒေသကြီးသို့ အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲသွားခြင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းမှ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ဖြစ်သွားခြင်းသည် သူတို့အတွက် သိသာသော အပြောင်းအလဲမဟုတ်။ ၎င်းအပြင် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ခုံရုံးကို ပြည်ထောင်စု လွှတ်တော် က စွပ်စွဲဖြစ်တင်ခြင်းကို ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ သူတို့ နားမလည်။ လွှတ်တော် နှစ် ရပ်မှာ ဘာတွေ ဆွေးနွေးနေကြသလဲ သူတို့ မသိ။

သမ္မတကြီး မိန့်ခွန်းတွင် မကြာခဏ ပါလာတတ်သော Good တို့၊ Good Governmance တို့၊ Clean Government တို့ဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူး။ အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝမသိ။ အောက်ခြေမှ ပြည်သူလူထုအများ စုမှာ ဂျာနယ်များ မှ စကားလုံး

ထွားထွားဖြင့် ရေး နေကြသော Public Relations တို့၊ Trandparency တို့၊ Anti-Corruption တို့၊ Critical Thinking တို့၊ Future Career တို့၊ Human Right တို့၊ Net Work တို့၊ Stakeholder တို့၊ Democratization တို့၊ Foreign Policy တို့၊ No one is above the law တို့ဆိုတာ ဘာတွေ ကို ပြောနေကြမှန်းပင် မသိကြပေ။

သူတို့လိုချင်၊ သူတို့မြင်ချင်သည်မှာ များများ စားစား ထွေလီကာလီ အပြောင်းအလဲများ မ ဟုတ်၊ သူတို့ နိစ္စဥပဒေ ရင်ဆိုင်နေရသော အဆင်မပြေမှု များ ချုပ်ငြိမ်းသွားစေဖို့ ဖြစ်သည်။ အစိုးရသည် ကြီးမားလှသော ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးများ ကို အားစိုက်ခွန်စိုက် ခါးတောင်းကျိုက်၍ လုပ် နေရသည် ဖြစ်ရာ အောက်ခြေမှ အသေးအဖွဲ့များ ကို မေ့ကောင်း မေ့နေနိုင်ပါသည်။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှ အောက်ခြေလူတန်းစား တော် တော် များများ နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောကြည့် ခဲ့သော အခါ ရိုးစင်းလွယ်ကူကာ အောက်ပါ အချက်အလက်ကလေးများ မှာ မျှော်လင့်သော်လည်း သူတို့ဆီသို့ ရောက်မလာသေးကြောင်း တညီတညွတ်လည်း ရင်ဖွင့်ကြပါသည်။

(၁) ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေး မှု၊ ရွေးချယ်ခြင်း

သာမန် တိုင်းသူပြည်သားများ မှာ မိုးလင်းလာလျှင် သမ္မတကြီး ဦးသိန်းစိန်ကို စတင်မြင်ရသည် မဟုတ်၊ လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို စတင်မြင်ရသည် မဟုတ်၊ ဆယ်အိမ်မှူ၊ ရာအိမ်မှူ၊ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုသူများ ကို မြင်ချင်သူ ဖြစ်စေ၊ မမြင်ချင်သည် ဖြစ်စေ စတင်မြင်တွေ့ နေကြရခြင်း ဖြစ်ရာ လွှတ်တော် တွင် ဘယ်သူက အဆိုတင်သွင်း၍ ဘာတွေ ဆုံးဖြတ်နေသည် ဆိုခြင်းထက် လမ်းမှူက ဘယ်လိုပြော ၍၊ ဆယ်အိမ်မှူက ဘယ်လိုလုပ်ကာ၊ ရပ်ကျေးဥက္ကဋ္ဌက ဘာအမိန့်တွေ ပေးနေသည်ဆိုခြင်းက ပို၍ အရေးကြီးလေသည်။ ရပ်ရွာများ တွင် လူကောင်းသူကောင်း တက်လာပါက ဝမ်းသာရသော်လည်း လူကောင်းသူကောင်း မတက်ဘဲ ရပ်ကွက်က အော့ချရသော လူညစ်ပတ်၊ ကလိမ်ချဲ့ ကျိုယ်ကျိုးရှာ သမားများ၊ အရည်အချင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်သေးသိမ် အောက်တန်းကျသူများ သည်

ကလိမ်ကလည် နည်းမျိုးစုံကို သုံး၍ တက်လာခဲ့ပါက “ဖွတ်မိကျောင်း ဖြစ် မြစ်မချမ်းသာ”
ဆိုသော စကားပုံလို တစ်ရပ် ကွက်လုံး၊ တစ်ကျေးရွာလုံး ဖွတ် သထက် ညစ်တော့သည်။ များ
သော အားဖြင့် လူကောင်းသူကောင်း များ မှာ အေးအေးလူလူ နေလိုသဖြင့်
ရပ်ကွက်လူကြီးနေရာရဖို့ ဖားစီး၊ ငါးစီး မကြိုးစားကြသော် လည်း ချဲ့နိုင်၊ လောင်းကစားနိုင်၊
အရပ်ပုန်းရောင် :သူ၊ ဓာတ်ဆီမှောင်ခို၊ ဥပဒေနှင့် မကင်းသော အလုပ်တစ်ခု ခုဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူတို့သည် သူတို့၏ ဒုစရိုက်မှု များ ကို ဖုံးလွှမ်းရန်အတွက်
ဤရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာအဆင့် နေရာလေးကိုပင် အာဏာပိုင်များ နှင့် အမျိုးမျိုးပေါင်း၍
သူတို့လူကြီး ဖြစ်စေရန် လုပ် တတ်ကြသည်။ အများ မဲဖြင့် ဒီမိုကရေစီနည်းကျကျ
ရွေးချယ်ပါက ထိုကဲ့သော မကောင်းသော သူများ တက်လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။ ယခု
ဒီဇာင်ဘာအတွင်း : ပြန်လည်ရွေးချယ်မည့် ရပ်ကွက် သို့မဟုတ် ကျေးရွာအုပ်စု အုပ်ချုပ်ရေး
မှူးများ ခန့်အပ်တာဝန်ပေးခြင်း ဥပဒေသည် ဟာကွက်အချို့ ရှိနေ၍ ၁၀၀% ဒီမိုကရေစီ
နည်းကျကျတိုက်ရိုက် ရွေးကောက်ခွင့် ပြည့်စုံပေသည်။ ယခု ပြဌာန်းထားသော ဥပဒေအပိုဒ်
၆ အရ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော ရပ်မိရပ်ဖငါးဦးမှ ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး ဆယ်အိမ်မှူးကို
ရွေးရန်၊ ထိုဆယ်အိမ်မှူးများ က ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေး မှူးများ ကို ရွေးရန်၊
အရွေးခံရသူများ ကို မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးက စိစစ်၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးက စိစစ်ပြီးသူကို
ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးက စိစစ်ရွေးချယ်သည်ဆိုသဖြင့် ဒီမိုကရေစီမဟုတ်တော့ဘဲ
ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးနှင့် လက်ဝါးချင်းရိုက်နိုင် သူများ လူကြီး ဖြစ်ခွင့် များ နေပေသည်။
ရပ်မိရပ်ဖငါးဦး ဆိုရင်၌ လည်း ချမ်းသာသူသည် ရပ်မိရပ်ဖလော၊ အသက်ကြီးသူသည်
ရပ်မိရပ်ဖလော၊ အာဏာပိုင်တို့နှင့် ပလဲနံပသင့်သူသည် ရပ်မိရပ် ဖလော၊ အာဏာရနိုင်ငံရေး
ပါတီဝင်သည် ရပ်မိရပ်ဖလော၊ ရပ်ကွက်ထဲသို့ မနေ့ကမှ ပြောင်းလာပြီး လူတွင်
ကျယ်လုပ်နေသော ရေပေါ်ဆီအချို့မှာ ရပ်မိရပ်ဖလော၊ ရပ်မိရပ်ဖဟု မည် သူက ဆုံးဖြတ်မှာ
လဲ ဟု မေးစရာ ဖြစ်နေပေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက် ပီပီသသ ရှိစေချင်သည်။
အချုပ်အားဖြင့် လူထု လိုချင်သည်မှာ လူကောင်းသူကောင်းကို ဘာအကန့်အသတ်မှ
ထွေလီကာလီ မသတ်မှတ်ဘဲ အများ ဆန္ဒမဲဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်ခွင့်
ဖြစ်ပေသည်။

(၂) မြို့ပြသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး

အလွယ်ပြောရလျှင် ဘတ်စ်ကားများ အဆင့်မီစေရေး၊ သက်သောင့်သက်သာ ရုံးဆင်း၊ ရုံးတက်ပြုနိုင်ရေး ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် လူဦးရေခြောက်သန်းခန့်ရှိရာ လူအများ စုသည် မွန်းလှောင်ကျပ်ပိတ်နေသော အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသည့် ခရီးသည်တင်ကားများ ကို ငါးပိသိပ် ငါးချဉ် သိပ် စီးကာ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်နေကြရပါသည်။ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခခံလာရသော လူထုသည် ထိုသို့ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးငယ်စွာ ဒုက္ခခံသင့်ပါရဲ့ လားဟု ဘတ်စ်ကား စီးတိုင်း စဉ်းစားမိပါသည်။ နေပြည်တော် ကြီးကို ဝှဲချိုးတည်ဆောက်ခဲ့သော အစိုးရ မင်းများ သည် လေအေးပေးစက်တပ်ထားသော အကောင်းစားကား အစီး ၂၀၀ ခန့်ကို တိုင်းပြည်အတွက် ဘာကြောင့် မဝယ်နိုင်ရပါသလဲ။ သက်ဆိုင် ရာ အာဏာပိုင်တို့သည် ထိုကိစ္စကို ပြောတိုင်း ဆောင်ရွက်နေပါတယ် ၊ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်၊ အထက် ကို တင်ပြထားပါတယ် စသည်ဖြင့် ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် တာဝန်ခဲ့သော စကားများ ကို ပြောတတ်ကြပါ သည်။ ပြည်သူလူထုက လိုချင်သည်မှာ CNG က ဘယ်သို့တို့၊ CNG ဓာတ်ငွေ့ကားများ ကို ဘယ်ပုံ တင်သွင်းဖို့ စီမံထားသည်တို့ မဟုတ်၊ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ် ကျပ်ညပ်နေသော ခရီးသည်တင်လိုင်း ကားများ နေရာတွင် အဆင့်မီ ဘတ်စ်ကားများ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြေးဆွဲရေး ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် မြို့တော် ဝန်၊ ပို့ဆောင်ရေး ဝန်ကြီး၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအစိုးရ ဝန်ကြီးချုပ် ဆိုသူတို့သည် ခရီး သည်များ ၏ ဒုက္ခကိုသိနိုင်ရန် နောက်လိုက်နောက်ပါ မင်းခမ်းမင်းနားများ မပါဘဲ ရုံးဆင်း၊ ရုံးတက်ချိန် တစ်ခါလောက် ရန်ကုန်တွင် ဘတ်စ်ကား လာစီးကြလှည့်ပါဟု ပြည်သူအများ က ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ဒီမိုကရေစီသဘောအရ ထိုထိစ္စများ ကို မဆောင်ရွက်နိုင်ပါက လက်ရှိ ရာထူး မှ နုတ်ထွက်ကာ လုပ်တတ်သူ၊ လုပ်နိုင်သူများ ကို နေရာဖယ်ပေးကြစေလိုပါသည်။

ရန်ကုန်ကို အဓိက ပြောသော်လည်း မန္တလေး၊ နေပြည်တော် စသော မြို့ကြီးများ ၏ လူထုသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကို ဒီထက်ကောင်းအောင် မ ဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်သင့်ပါသည်။

(၃) ပြည်သူ့ရဲ

ပြည်သူများ ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေလိုသော အရာများ ထဲတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့လည်း ထိပ်ဆုံးမှ ပါပါသည်။ ကွမ်းတံထွေးနိုင်ကြောင်ကြောင်သွားများ နှင့် ယူနီဖောင်းကို မသေမသပ်ဝတ်ကာ ဂျာနီဖိနပ် ကို စီးထားလျက် လေးခွကို ခါးမှာ ချိတ်ထားသော စက်ဘီးစီးရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကို လူဆိုးသူခိုးများ က လည်း လေးစားမည် မဟုတ်သလို ပြည်သူလူထုကလည်း အားကိုးမည် မဟုတ်ပါ။ ယူနီဖောင်းကို ကော့ နေအောင် ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်လျက် မော်တော် ကားဖြင့် ပတ္တာရောင် လှည့်နေသော ၊ ပြည်သူလူထုအကူ အညီလိုလျှင် ချက်ချင်း ရောက်လာတတ်သော ၊ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမရှိသော ၊ ခါးကြားတွင် လက်ထိတ်နှင့် ခြောက်လုံးပြုကို စမတ်ကျကျ ချိတ်ဆွဲထားသော ၊ ဥပဒေကို လေးစားသော ၊ လူထုကို ပြုချိဉာ ဆက်ဆံတတ်သော ပြည်သူ့ရဲများ ကို တွေ့ မြင်လိုပါသည်။ (လိုအပ်သော လစာနှင့် ထောက်ပံ့ ငွေကိုတော့ ဘတ်ဂျက်စနစ်တကျ ခွဲဝေချထားပေးဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။) လက်နက်မဲ့ ဆန္ဒပြသံဃာ တော် များ ကို လက်သံပြောင်ပြောင် နှိမ်နင်းခဲ့သလို၊ မိမိလက်တွင်း ရောက်လာသော တရားခံအချို့ကို ကြိုးတုပ်ပြီး ရိုက်နှက်သလို လက်နက်ကိုင် ရမ်းကားနေသော ရန်ကုန်ညမှ ပြိုင်ကားမောင်းသူများ ၊ အုပ်စုဖွဲ့ရမ်းကား သော င်းကျန်းသူလတ်သူများ ၊ အချုပ်အခြာအာဏာကို ထိပါးလာသော ရခိုင်ပြည်မှ လက်နက်ကိုင်အကြမ်းဖက်သူ ဘင်္ဂါလီများ ကို ထိထိရောက်ရောက် နှိမ်နင်းရသော ပြည်သူ့ရဲများ ကို ပြည်သူလူထုက စောင့်မျှော်နေပါသည်။

(၄) လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု များ

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု များ သည် ယခင်ကလည်း မပျောက်ကွယ်ခဲ့၊ ယခုလည်း ရှိနေဆဲ ဖြစ် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် လာဘ်ပေးဘာဘ်ယူမှု တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အဆင့် ၅ သို့ ရောက်နေပေပြီ။ (ဤ နှုန်းအတိုင်းသွားလျှင် မကြာမီ ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ် ဖြစ်မှာ သေချာသည်။) လာဘ်အစားဆုံးနေရာများ မှာ ရဲစခန်း၊ တရားရုံး၊ အခွန်ရုံး၊ စည်ပင်ရုံး၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာနများ ဖြစ်သည်။ အခြားဌာနများ လည်း သူနည်း နှင့် သူ စားကြပါသည်။

သင်သည် ရဲစခန်းတစ်ခုတွင် ဖမ်းဆီးခံရပြီ ဆိုပါစို့။

သင်၏ အမျိုးထဲတွင် လည်း ခရီးနီ သို့မဟုတ် တပ်မတော် အရာရှိကြီး တစ်ဦးဦး ကျောထောက် နောက်ခံ မရှိဘူး ဆိုပါစို့။

ထိုအခါ ဥပဒေအရ အာမခံပေးနိုင်သော အမှု ပင် ဖြစ်စေ ငွေမပေးရဘဲ ရဲစခန်းမှ ပြန်လွှတ်လိုက် ရိုးထုံးစံ မရှိပါ။ အမှု နိုင်လိုလျှင် ဖြစ်စေ ၊ ပြစ်ဒဏ် သက်သာလိုလျှင် ဖြစ်စေ တရားသူကြီးကို လာဘ်ပေး ရပါသည်။ ထောင်ကျလျှင်လည်း သက်သာသော နေရာတွင် နေခွင့်ရရန် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကို လိုင်းဝင်ရပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ ပြင်လိုလျှင်လည်း စည်ပင်ကို ပိုက်ဆံပေးရပါသည်။ အခွန် ရုံးများ ကား မြန်မာ့ဘာဘ်စားမှု ပင်မဌာနများ ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူလူထုက လိုလားသည်မှာ ဘယ်စခန်းမှူးကိုတော့ ဘာဘ်စားလို၊ ဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဘယ်တရားသူကြီး ကတော့ မတရားငွေယူ၍ ထောင်ချလိုက်ပြီ၊ ဘယ်စည်ပင်ဝန်ထမ်းတော့ ငွေတောင်း၍ ပြတ်ပြီ၊ ဘယ်အခွန်ဦးစီးမှူး၏ ပိုင်ဆိုင်မှု ကို စတင်စစ်ဆေးနေပြီဟူသော လက်တွေ့ ၊ ဆောင်ရွက်ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စများ သည် အောက်ခြေသို့ ရောက်မလာသေးပါ။

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု နှင့် တစ်ပါတည်းပါလာသည်မှာ လောင်းကစားမှု ဖြစ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောရလျှင် လောင်းကစားခိုင်းများ နှင့် ပြည်သူ့ရဲများ သည် နီးနီးစပ်စပ် ပူးပေါင်းပါဝင်ပတ်သက် နေပါသည်။ လိုင်းကြေးဟုခေါ်သော လာဘ်ငွေကို ပုံမှန်ယူကာ လောင်းကစားခိုင်းများ အား နယ်မြေ အလိုက် ရဲများ မှ အကာအကွယ်ပေးထားပါသည်။ အထက်မှ စီမံချက်ရှိသော အခါနှင့် တိုင်ကြားသူ ရှိလာသော အခါများ တွင် မှ နည်းနည်း ပါးပါး အဖမ်းအဆီးပြုပါသည်။ ပုံမှန် လာဘ်ငွေပေးထားသော ခိုင်း များ ကို ကြိုတင်အသိပေးပြီးမှ ဖမ်းဆီးလေ့ရှိသဖြင့် ခိုင်းကြီးများ မှာ အရေး ယူခံရသည် မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် တိုင်းကားပြည်ရွာ အနှံ့တောရောမြို့ပါ နှစ် လုံး၊ သုံးလုံး၊ ဘောလုံး၊ လောင်းကစား ခိုင်းများ မှိုလို ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သီချင်း၊ ရုပ်ရှင်၊ VCD ၊ စာအုပ်

ခိုးကားခွဲလုပ်ငန်းသည်လည်း ဤလုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း လည်ပတ်နေပါသည်။
လောင်းကစားမှု ပပျောက်ရေး ကို တစ်ပွဲတိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ (ဒိုင်အသေးလေးများ ကို
ကွက်၍ ဖမ်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ) ပြည်ထောင်စုအဆင့် ရေရှည်စစ်ဆင် ရေး ဆင်နွှဲဖို့
ပြည်သူလူထုက စောင့်မျှော်နေပါသည်။

(၅) လူနေမှု စရိတ်ကြီးမြင့်ခြင်း

မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ဦးချင်း၏ ဝင်ငွေသည် ကမ္ဘာ့အဆင့်မဆိုထားဘိ
အရှေ့တောင်အာရှ အဆင့်မှာ ပင် တော် တော် နိမ့်ကျနေပါသေးသည်။ သို့သော်
နိုင်ငံသားများ အတွက် ကုန်ကျသော စကားသောက်ကုန်ဈေးနှုန်း၊ အိမ်ခန်းငှားခ၊ အိမ်ဈေး၊
မြေဈေးများ သည် ကမ္ဘာ့ဈေးအကြီးဆုံးနိုင်ငံများ စာရင်းတွင် ပါဝင်နေပါသည်။ ရန်ကုန်၊
မန္တလေး၏ မြေဈေးသည် ဟောလိဝုဒ၏ မြေဈေးနှင့် ပင် တူနေပြီ ဟု
ပြောစမှတ်ပြကြရပါသည်။ ဤနည်းနှင့် ဆိုလျှင် သမ္မာအာဇီဝနှင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသော ဆင်းရဲသားနှင့် လူလတ်တန်းစားများ ဘယ်သော အခါမှ
အိမ်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဧရိယာစတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၂၆၁၂၂၈
(စတုရန်းကီလိုမီတာ ၆၈၆၅၇၇) ကျယ်ဝန်းသော မြန် မာနိုင်ငံဝယ် မိသားစုတစ်စုလျှင် ပေ
၂၀×၆၀ မြေကွက်ကလေးတစ်ကွက်တော့ သင့်တင့်သော ဈေး နှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသင့်သည်ဟု
ပြည်သူလူထုက တောင့်တမျှော်လင့်နေပါသည်။

(၆) တယ်လီဖုန်းဈေးနှုန်းများ

အာဖရိကတိုက်မှ မွဲပြာကျနေသော ဆိုမာလီနိုင်ငံပင်လျှင်
တယ်လီဖုန်းဈေးနှုန်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ထက် သက်သာပါသည်။ ရေမီး စသော အခွန်အခ
ဈေးနှုန်းများ တက်တိုင်း နိုင်ငံတကာနှုန်းထားများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြခဲ့သော တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ
သည် ဤတယ်လီဖုန်းဈေးများ ကြီးမြင့်နေသော ကိစ္စတွင် တော့ (နိုင်ငံတကာတွင်
အလကားနီးပါး sim card များ ပေးနေနိုင်ခြင်း) ကို မသိကျိုးကျွန်ပြနေပါ သည်။

အောက်ခြေမှ ပြည်သူလူထုမျှော်လင့်နေသော အပြောင်းအလဲတွင် မိုဘိုင်းဖုန်း၊ ကြိုးဖုန်းစုစုများ ဆယ်ဒေါ်လာအောက်သို့ ကျဆင်းရေး ပါဝင်ပါသည်။

(၇) လုပ်ခလစာ တိုးတက်ရေး

ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ စားပွဲထိုး တစ်ယောက် ၏ အနိမ့်ဆုံးလုပ်ခမှာ တစ်နာရီလျှင် လေးဒေါ်လာ ဖြစ် သည်။ မြန်မာငွေဖြင့် လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့တွက်လျှင် တစ်နာရီလုပ်အားခမှာ ကျပ်ငွေ ၃၂၀၀ ဖြစ်သည်။ ထိုကိုရီးယားကုမ္ပဏီများ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အထည်ချုပ်၊ ဆံပင်တုစသော စက်ရုံများ လာဖွင့်သော အခါ မြန်မာအလုပ်သမားများ ကို ပေးသော အခါတွင် လည်း လေးဒေါ်လာနှုန်း ပေးပါသည်။ သို့သော် တစ်နာရီ လေးဒေါ်လာမဟုတ်၊ သုံးရက်လုပ်ခ စုစုပေါင်း လေးဒေါ်လာ (ကျပ်သုံးထောင်ကျော်)နှုန်း ဖြစ်ပါ သည်။ စက်မှု ဇုန်တွင် အလုပ်သမားများ မကြာခဏ ဆန္ဒပြနေသည်မှာ ဆူပူလို၍ မဟုတ်ပါ။ စာဝတ် နေရေး ကို ကာမိ စေသော လူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အညီ နေထိုင်စားသောက်နိုင်မည့် လုပ်ခလစာကို လိုချင်၍ ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စမှာ လည်း အောက်ခြေမှ ပြည်သူများ မျှော်လင့်နေသော အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။

(၈) ရေ

မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာ ရှိသည်ဟု ရှေးရိုးစဉ်ဆက် ပြောဆိုနေကြသော မြန်မာနိုင်ငံ သည် သဲကန္တာရပတ်လည်ဝိုင်းနေသော အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ နိုင်ငံများ လောက်ပင် ကောင်းမွန်သော ရေပေးဝေရေး စနစ် မရှိသေးပါ။ နယ်ချဲ့အစိုးရဟု သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံး လက်ညှိုးထိုးလာခဲ့သော ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ လက်ရာ ဂျီဖြူရပိုက်လိုင်းကိုပင် လွတ်လပ်ရေး ရတာ ၆၄ နှစ် ကြာသည့် ယခုအချိန် အထိ အဓိက မှီခိုအားထားသော ရန်ကုန်မြို့ကို ရေပေးနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျေးလက်ဒေသများ တွင် ယခုထက်တိုင် ရေတစ်ပုံးရဖို့ တစ်မိုင်ခန့် ခရီးကို သွားခပ်နေရတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ကျောက်ခေတ် အဆင့်ထက် ထူးမလာသေးသော အရပ်မှ ပြည်သူလူထု၏ အဓိက

တောင့်တချက်မှာ ရေပိုက်ခေါင်း ကို နှိပ်လိုက်သော အခါ ရေများ ကျလာသည့် မြန်မာ့ဒီဒီယိုထဲမှ မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။

(၉) လျှပ်စစ်မီး

သမ္မတ၏ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် မဟာပညာရှိပြောသလို လျှပ်စစ်မီးမလာက ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ နေကြရန်ဟူသော အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သြဝါဒကို ဦးထိပ်မှာ ပန်ဆင်လျက် ဖယောင်းတိုင်သာမက ဘက်ထရီအိုး၊ မီးအိမ်၊ မီးစက်များ ကို သုံး၍ တောရောမြို့ပါ ပြည်သူလူထုသည် လျှပ်စစ်စွမ်းအားဝန် ကြီးငွာနုမှ မီးလင်းလာမည့် နေ့ကို စောင့်စားလျက် ရှိနေကြပါသည်။

(၁၀) အခွန်အတုတ်များ

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆောင်ရသူသည်သူက မချီမဆုံ ဆောင်ရကာ ရှောင်၍ ရသူများ က နေသာသ လို မသိမသာနေကြသည်မှာ အခွန်ပေးဆောင်မှု ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများ ဝမ်းရေး အတွက် ဈေးရောင် :သော အခါ တညင်းသီး၊ ကွမ်းယာဗန်းမရှောင်၊ ရေခဲချောင်းရောင် :သူပင် မချန် ဈေးကောက်၊ စည်ပင်ခွန်၊ အမှိုက်ခွန်၊ ရေခွန် စသည်ဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ကောက်ကြသလောက် ကျွန်းသစ်၊ ကျောက်မျက်၊ သဘာဝ ဓာတ်ငွေ့၊ ကြေးနီ၊ ရွှေ၊ ငွေ စသော သဘာဝ သယံဇာတများ ကို ကုမ္ပဏီကြီး များ ထောင်ကာ ပြည်ပသို့ ရောင် :ချသော အခါ အချို့မှာ အခွန်မပေးဆောင်ရဘဲ ကင်းလွတ်ခွင့်ရနေ သည်မှာ အံ့သြစရာ ဖြစ်သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်မှအစ ဆင်းရဲသားများ ကို ဈေးကောက် ကောက်သလို နိုင်ငံတော် အဆင့် သူဌေးများ ကိုလည်း အခွန် သေသေချာချာ ကောက်၍ ရလာသော ဝင်ငွေကို ဆင်းရဲ သား နင်းပြားများ ကျန်းမာရေး ၊ ပညာရေး အတွက် အသုံးပြုမည့် အပြောင်းအလဲကို အောက်ခြေမှ ပြည်သူများ က မျှော်လင့်နေပါကြောင်း။

ဥပဒေအထက်တွင် ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်ဘူးဆိုလျှင်

တစ်ရံရောအခါက ဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီဘိုးအနိုင်ငံကြီးဟု ခေါ်သော ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ဝန်ကြီးချုပ် ဂေါ်ဒွန်ဘရောင်း သည် သူ နေထိုင်ရာ နေအိမ်မှ အလုပ်ရှိရာသို့ လန်ဒန်မြေအောက်ရထား ကို စီးကာ ထွက်လာခဲ့၏ ။ ရထားထွက်၍ ခဏကြာသော အခါ လက်မှတ်စစ် ရောက်လာသည်။ ရထားပေါ်မှာ ပါလာသူများ ကို လက်မှတ်စစ်ရာ ဝန်ကြီးချုပ်မှာ လက်မှတ်ကိုမေ့၍ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သဖြင့် လက်မှတ်မပြနိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ လက်မှတ်စစ်က ဝန်ကြီးချုပ်ကို ဒဏ်ငွေရိုက်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ဝန်ကြီးချုပ်မှန်းမသိ၍ ဒဏ်ငွေရိုက်ခြင်း မဟုတ်။ ဝန်ကြီးချုပ်မှန်းသိပါသော်လည်း ဥပဒေအထက်တွင် ဘယ်သူမှ ခြွင်းချက်မရှိ ဟူသော သဘောတရားကို လက်တွေ့ ဥပဒေအတိုင်း တိတိကျကျ ကျင့်သုံးခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချီးကျူးစရာကောင်းသည်မှာ ဝန်ကြီးချုပ်သည် “ငါ ဘာကောင်လဲ သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု မပြောဘဲ ပြုံးပြုံး၍နှင့် ဒဏ်ငွေ ဆောင်သွားသော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။ ကမ္ဘာ့ လူဦးရေအများ ဆုံး ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကြီးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်သည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဖြစ်သည်။ မီးရထားလက်မှတ် မဝယ်ဘဲ စီးနင်း လာသော လူကုံထံ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက် ကို ရထားလက်မှတ်စစ်က လက်မှတ်ပြခိုင်းရာ သူတို့သည် မီးရထားဝန်ကြီး၏ ယောက္ခမ ဖြစ်၍ ရထားလက်မှတ် ဝယ်စရာ မလိုကြောင်း ကက်ကက်လန် ရန်တွေ ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဝန်ကြီးယောက္ခမတွေ မှန်း မသိလို့ပါ။ အခု ချက်ချင်း VJF တွဲ စီစဉ်ပေး ပါ့မယ်” ဟု လက်မှတ်စစ်က ပြောခဲ့လျှင် ကျွန်တော် တို့အတွက် ဘာမှ ထူးဆန်းသော ကိစ္စ ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါ။

ယခုတော့ ဤသို့ မဟုတ်၊ မီးရထားဝန်ကြီးယောက္ခမ ဖြစ်ပါလျက် ဥပဒေကို မလိုက်နာဘဲ ရထားခိုးစီးသည့်အတွက် လက်မှတ်စစ်ဝန်ထမ်းက ထိထိရောက်ရောက် ဒဏ်ငွေရိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုကိစ္စမှာ မီဒီယာများ မှတစ်ဆင့် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားပြီး

သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးလည်း အများ ပြည်သူကို တရားဝင် ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

အလားတူပင် အသက် ၁၈ နှစ် မပြည့်ဘဲ အရက်ဝယ်မိ၍ အရေး ယူခဲ့ရသော သမ္မတ၏ သမီး၊ မူးယစ်ဆေးဝါး လက်ဝယ်တွေ့ ရှိမှု ဖြင့် ထောင်ဒဏ်စီရင်ခံရသော ဝန်ကြီးချုပ်၏ သား စသည်ဖြင့် ဒီမို ကရေစီနိုင်ငံများ မှ သတင်းများ ကို မကြာခဏ ကျွန်တော် တို့ ဖတ်ရ၊ ကြားရပါသည်။

ဤအ ဖြစ်အပျက်များ ကို လေ့လာကြည့်သော အခါ သာမန်အပေါ်ယံကြော စဉ်းစားလိုက်လျှင် ဝန်ကြီးချုပ်ကို ဝန်ကြီးချုပ်မှန်း သိပါလျက် ဥပဒေအတိုင်း အရေး ယူခဲ့သော လက်မှတ်စစ် ဝန်ထမ်းအား ချီးကျူးစရာရှိသော် လည်း အမှန်စင်စစ် ချီးကျူးရမည် မှာ ဥပဒေအရ အရေး ယူနိုင်ခွင့်ကို သဘောထား ကြီးစွာ ဖြင့် လက်သင့်ခံနိုင်ခဲ့သော အာဏာရပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားပင် ဖြစ်သည်။ ငါ့ကို ဘာမဟုတ်သော ကောင်က အရေး ယူသည်။ ငါ့ယောက္ခမကို ဒီကောင်က ဒဏ်ရိုက်သည်။ ငါ့သမီးကို ဒီကောင်က ဖမ်းသည်။ ငါ့သားကိစ္စ ဒီကောင်တွေ စုံစမ်းနေသည်စသည်ဖြင့် အာဏာရှင်စိတ်ထားမျိုး မမွေးဘဲ “ဪ- သူတို့သည် ဥပဒေက ပေးအပ်သော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေကြသူ တွေ ပဲ ငါတို့ ဘက်ကသာ ဥပဒေကို မချိုးဖောက်မိအောင် စောင့်စည်းလိုက်နေကြရမည် ” ဟူသော အယူအဆကိုသာ သမ္မာဒေဝနတ်များ သဖွယ် စွဲကိုင်ထားကြသည်မှာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဥပဒေ စိုးမိုးရေး ၏ အနှစ် သာရ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံသည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသို့ ကူးပြောင်းပြီး ဥပဒေစိုးမိုးရေး လုပ်ငန်းများ ကို အလေးပေးဆောင်ရွက်လာသည်ကို တွေ့ ရပါသည်။ နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးက ကောင်းမွန်သော အုပ်ချုပ်ရေး (Good Govermance)၊ သန့်ရှင်းသော အစိုးရ (Clean Government) ကို ဖော်ဆောင် မည် ဟု လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ သူရဦးရွှေမန်းက ဥပဒေအထက်တွင် မည် သူမျှမရှိ ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောကြားထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြောင်းအလဲများ သည် အောက်ခြေသို့ များများ နှင့် မြန်မြန် မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောသံများ လည်း နေရာစုံမှ ကြားနေရပေသည်။

ဥပဒေစိုးမိုးရေး ကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဥပဒေချိုးဖက်သူကို ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ

က အမှန်အတိုင်း အရေး ယူကြရေး မှာ လွယ်ကူ၏။ အမိန့်ညွှန်ကြားချက် တစ်ခုထုတ်ကာ စီမံချက်ချဆောင်ရွက်ခါမျှနှင့် ပြောင်းလဲနိုင်၏။ သို့သော် ဝန်ထမ်းများ ဘက်မှ ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ဥပဒေစက်၊ အာဏာ စက်ဖြင့် ကြိုတင်အကာအကွယ်ပေးဖို့ လိုအပ်၏။

ဆိုလိုသည်မှာ “ခင်ဗျားတို့ ပြည်သူ့ရဲတွေ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ အရေး ယူစရာရှိရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ (ဘယ်သူပဲ ဖြစ် ဖြစ်) တိတိကျကျ အရေး ယူပါ။ အဲဒီ လို အရေး ယူလို့ ဘယ်စစ်ဘက်၊ နယ်ဘက် အရာရှိကမှ အာဏာကို အလွဲသုံးကာ ခြိမ်းခြောက်အနိုင်ယူခြင်း မရှိစေရပါ။ ရာထူးအာဏာကို သုံးကာ ဥပဒေအား ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်ပါက ပြင်းထန်စွာ အရေး ယူ မည် ” ဆိုသော အချက်ကို ဝန်ထမ်းများ ကိုယ်စား နိုင်ငံတော် သမ္မတကသော် လည်းကောင်း၊ လက်နက် ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများ တွင် ပြည်သူ့ရဲများ အတွက် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးကသော် လည်းကောင်း၊ တပ်မ တော် သားများ အားလုံးအတွက် ကာကွယ်ရေး စစ်ဦးချုပ်ကသော် လည်းကောင်း တရားဝင် အမိန့် ကြေညာချက် ထုတ်ဆင့်ပေးရပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ တရားဝင် အာမခံချက်မရှိဘဲ “မီဒီယာနှင့် အင်တာဗျူ လောက၊ နိုင်ငံတော် အခြေပြ မိန့်ခွန်းလောက၊ လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ၏ သဝဏ်လွှာလောက်နှင့် ဆင်ကြီး၊ ကျားကြီးများ ကို ဝန်ထမ်း နှံ့ပြည်စုတ်ကလေးများ က တို့ရဲ့ ထိရဲမှာ မဟုတ်ပေ။

တကယ် ဖြစ်ချင် တကယ်လုပ် အဟုတ် ဖြစ်ရမည်။ ထိုသို့ အာမခံချက်သာ ရပါက ဝန်ထမ်းများ က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆောက်ရွက်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ယာဉ်မရပ်ရဟူသော ဖြူ နီကျား လမ်းပေါ် ဝယ် ခပ်တည်တည် ရပ်ထားသော မော်တော် ယာဉ်အချို့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲသားလေးက တိတိကျကျ ဖမ်းဆီးအရေး ယူပါမည်။ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကကွဟု အမည် ခံကာ နွားမှောင်ခိုသယ်ဆောင်လာသော မော်တော် ယာဉ်ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ရပ်တန့်စစ်ဆေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သဘာဝ ပက်ဝန်းကျင် ညစ်ညမ်း အောင် ပြန့်နေသော မည် သည့်ကုမ္ပဏီကိုမဆို သက်ဆိုင်ရာဌာနမှ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးပေလိမ့်မည်။ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှု ပြုလုပ်သော မည် သူကိုမဆို တရားရုံးသို့ ဆင့်ခေါ်စစ်ဆေးပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ဥပဒေအထက်တွင် ဘယ်သူမှ မရှိဟု နားထောင်ကောင်းသော် လည်း

သက်ဝင်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိသေးသည့် ဆောင်ပုဒ်ကလေးလည်း အသက်ဝင်လာပေလိမ့်မည် ။

အင်္ဂလန်မှ မီးရထားလက်မှတ်စစ်လို ဝန်ထမ်းမျိုး မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူ့အလိုလို ပေါ်ထွန်းမလာ နိုင်ပါ။ ရေခဲမြေခဲကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတစ်ရပ် မလွဲမသွေ လိုအပ်ပါလိမ့်မည် ။

New Watch ဂျာနယ် (၂.၁၀.၂၀၁၂)

.....

မန်ယူတွေ လာပြီ

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းဝယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော် သည် ဆုံတွေ့ နေကျလမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝယ် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ် သူသည် သူ အမှု ထမ်းရာ အထက်တန်းကျောင်းဘက်သို့ ကြည့် ကာ -

“မန်ယူတွေ လာပြီဗျ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ပျာယီးပျာယာဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာ သွားပါသည်။

ထိုကျောင်းဆရာကြီးသည် ကျွန်တော် သိသလောက် ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ခြင်းလည်း မရှိ။ လောလုံးစာစောင်များ ကို ဖတ်ရှုလေ့လည်း မရှိ။ ဘောလုံး အားကစားကို လုံးဝ ဝါသနာပါသူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်အပြင် ဤကဲ့သို့ ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေပုံးအရပ်တွင် ရှိသော အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းကို ကမ္ဘာကျော် မန်ချက်စတာ ယူနိုက်တက်အသင်းသားများ သည် အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာမည် နည်း။

ဝိန်းရွန်းနီတို့၊ နာနီတို့၊ ပါတ်ဂျီဆန်တို့၊ ဖာဂူဆန်တို့အဖွဲ့သော ရပ်ကွက်ထဲရောက်လာလျှင် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဘောလုံးဝါသနာရှင် ပရိသတ်များ နှင့် သူတရားရုန်း ခွေးတစ်စုံ ဖြစ်နေပေလိမ့် မည်။ ယခုမူကား ကျောင်းရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်ထားသည်မှာ မှန်သော် ငြားလည်း ဘောသမားများ ကား ဟုတ်ပုံ မရပါ။

ဤပစ္စုပ္ပန် အဖြေကို နောက်တစ်နေ့တွင် မေးသော အခါ ကျောင်းဆရာကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ကျောင်းကို မနေ့က မန်ယူတွေ လာတာ တော့ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် မန်ယူဘောလုံးအသင်းက လူတွေ တော့

မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းကို တစ်နှစ် နှစ် ခေါက်လောက် ရောက်လာတတ်တဲ့ စစ်ဆေးရေး တွေ ဗျာ သူတို့က ဟိုလူ့မာန်လိုက်၊ ဒီလူ့ဟောက်လိုက်နဲ့ ဗျာ၊ သင်ကြားရေး၊ ဖွဲ့ဖြိုးရေး၊ မိဘဆရာအသင်း ငွေရေး ကြေးရေး၊ သင်ခန်းစာ အချိန်မီပြီးစီးရေး အကုန်လုံးကို မာန်မဲပြီး အပြစ်ရှာတော့တာပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်တော့လည်း ယူစရာရှိတာယူပြီး ပြန်သွားတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မာန်ပြီး ယူလို့ မာန်ယူလို့ ကျွန်တော် တို့အားလုံးက ခေါ်တာ”

ဟု ရှင်းပြပါသည်။ သူပြောမှ မန်ယူ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရှင်း သွားပါသည်။ ဪ .. မန်ယူ ဆိုသည်မှာ မာန်ပြီး ယူတာပါလား။ ရှင်းပေစွ။

ယခုတစ်လော စာစောင်များ တွင် ကန်ထရိုက်များ နောက်ဖေးအရေး ပေါ်လေ့ကားများ ခိုင်ခံ့စွာ တပ်ဆင်ထားမှု မရှိသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် တစ်ပတ်အတွင်း ပြတ်ကျနေသဆုံးသူ သုံးဦးရှိလာပြီဆိုသည့် သတင်းကို စိတ်မကောင်းစွာ ဖတ်လိုက်ရသည်။ အသက်ကယ်လေ့ကားသည် လူသတ်လေ့ကား ဖြစ် နေပြီဟု ပြောသူက ပြောသည်။ ဤကိစ္စသည် မန်ယူနှင့် ဆက်စပ်နေမလားဟု ကျွန်ုပ် မဝံ့မရဲ တွေ့ မိ သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပြိုကျနေသော နောက်ဖေးအရေး ပေါ်လေ့ကားရှိရာ အဆောက်အအုံ တည်ဆောက်ထားသည်မှာ သက်တမ်းခုနစ် နှစ် ပဲရှိသေးသည်ဟု ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ပြောကြားခဲ့၍ ဖြစ်သည်။(Weekly Eleven, No 50, Vol 7)

လက်ရှိဥပဒေများ အရ အဆောက်အအုံတစ်ခု လူနေထိုင်ခွင့်ပြုတော့မည် ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာ အင်ဂျင်နီယာဌာနနှင့် မီးသတ်ဌာနမှ လာရောက်စစ်ဆေး၍ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းကြောင်း ထောက်ခံချက်ပေးမှ လူနေထိုင်ခွင့်ပြုကာ တရားဝင် ရောင် :ကြဝယ်ကြ၊ နေထိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုပြိုကျနေသော လေ့ကားများ ရှိရာ တိုက်ခန်းများ သို့လည်း စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့များ လာရောက်စစ်ဆေး ခဲ့ကြမည် မှာ မလွဲပေ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မခိုင်မမာ တပ်ဆင်ထားသော ဝါးခြမ်း ပြားသာသာ ကရော်ကမည် အရေး ပေါ်လေ့ကားများ ကို သူတို့ မတွေ့မြင်ခဲ့ဘူးလား။ ဒါလည်း မန်ယူ နှင့် ဆိုင်သည်။ (လုပ်ငန်းစစ်ဆေးသော နေ့တွင် ဘောလုံးပွဲရှိ၍ အိမ်ကို စောစောပြန်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။)

တစ်ဖန် မှတ်တိုင်များ တွင် ခရီးသည်ကို အတင်းဆွဲတင်၊ အတင်း တွန်းချ မီးနီကို ဖြတ်မောင်း၊ ကားခြင်းစိုက်သည်ဟု ပြောကာ ခရီးသည် ဆင်းလိုသည့်မှတ်တိုင်မှာ ရပ်မပေးဘဲ ဇွတ်မောင်းထွက်၊ ကားတစ်ခုလုံး၊ ဟွန်းက လွဲလျှင် အားလုံး မြည် သည်ဟု ပြောရမလောက် မီးခိုးတအူအူ၊ ညှော်နံ့ တသင်းသင်း၊ နှစ် ယောက် သာ ထိုင်သာသည့် ခုံနေရာတွင် ဇွတ်အတင်း သုံးယောက် ခုံ လုပ်ထိုင်ခိုင်း၊ အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင် ကားမောင်းပြီး ကားမှော က်တော့ ထွက်ပြေး စသည်ဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ် နေသော မြို့တွင် ဘာတစ်ကားများ ကိုရော ကြီးကြပ်စစ်ဆေးသူ မရှိတော့ဘူးလား။ ဒါလည်းပဲ မန်ယူနှင့် ဆိုင်သည်။

တစ်နေ့က အသေးစားလုပ်ငန်းရှင် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် က အဖော်လိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်သွား သဖြင့် အခွန်ရုံးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း လုပ်ငန်းရှင်လေးသည် အခွန်ဦးစီးမှူဆို သူ၏ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် နားထောင်နေရတာ တွေ့ ရ၏ ။ခဏကြာသော အခါ သူငယ်ချင်းသည် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထိုအရာရှိ ဖြစ်သူထံ ရိုရိုသေသေ ပေးအပ်နေတာ တွေ့ ရ၏ ။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသော အခါ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ လိုချင်သော အခွန်ကင်းရှင်းကြောင်း စာရွက် လက်မှတ်ထိုးပြီး ထွက်လာသည်။ ငွေ ခုနှစ် သော င်း ကုန်သွားသည်ဟု သိရ၏ ။ ထိုငွေ ခုနှစ် သော င်းမှာ နိုင်ငံတော် သို့ အခွန်ဆောင်လိုက်ရတာ လား၊ ဗာဂူဆန်တို့ မာန်ယူအသင်းအတွက် ရန်ပုံငွေ ထည့်လိုက်ရတာ လား၊ ကျွန်ုပ် သံသ့ကွဲကွဲ မမေးလိုက်ရပါ။

ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဖတ်ရပြန်သည်။ မိတ္ထီလာနယ်ထဲတွင် မြန်မာတောင်သူများ ပိုင်ဆိုင် သော လယ်ယာမြေများ ကို တရုတ်လူမျိုးများ က ကာလတိုငှားရမ်း၍ ဖရဲသီးစိုက်ကာ ဓာတ်မြေဩဇာ နှင့် ပိုးသတ်ဆေးများ ကို အဆမတန်သုံးသဖြင့် မြေကြီးပေါ်မှ အစာများ ကို စားကြသော ခွေးများ သေ ဆုံးသည်မှာ အကောင်သုံးဆယ်လောက် ရှိသွားပြီဟု ဒေသခံများ က ပြောကြားကြပါသည်။ (7 day News Journal, Vol. 11 , No . 28) ထိုဂျာနယ်၌ ပင် အောက်ပါအတိုင်းဆက်လက် ရေး သားထား၏ ။

“ပိုးသတ်ဆေး အလွန်အကျွံ အသုံးပြုခြင်း ကာလရှည်လာပါက

မြေဆီလွှာအကျိုးပြုလည် ပိုးကောင်များ သေဆုံးပြီး မြေဆီလွှာပြန့်တီးနိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်ဟု စိုက်ပျိုးရေး သုတေသန ဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးမှ ပြောသည်”

၎င်းအပြင် ဤသို့ ဆက်၍ ဖော်ပြထားသေး၏ ။

“တရုတ်ဖဲစိုက်သူများ ကို ပြည်တွင်း ၊ရှိ တရားဝင်မှတ်ပုံတင်ထားသော ပိုးသတ်ဆေး ဓာတ်မြေ သြဇာများ ကို အသုံးပြုရန် ခွင့်ပြုစဉ် ပြောကြားခဲ့သော လည်း အမှန်တကယ် သုံး၊ မသုံးကို စစ်ဆေးခြင်းမရှိ မိတ္ထီလာမြို့နယ်မှ စိုက်ပျိုးရေး ဦးစီးမှူးက ပြောသည်။ (7 Day News Journal, Vol 11, No 28)

ဤသတင်းတွင် ကျွန်ုပ် နားမလည်တာများ လည်း ရှိသေး၏ ။ တရုတ်နိုင်ငံသား နိုင်ငံခြားသား များ သည် မြန်မာ့မြေပေါ်ဝယ် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ မြေကို လပြတ်၊ နှစ် ပြတ် ကာလတို ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ခွင့် ရှိပါသလား။ ပိုးသတ်ဆေးများ ကို အတိုင်းမဆမရှိ သုံးခွင့်နိုင်ပါသလား။ ထိုပိုးသတ်ဆေးဖျန်းထားသော ဖရဲသီးကို စား၍ အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်ခဲ့လျှင် မည် သူက မည် သို့ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးမည် နည်း။ (ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖရဲသီးစားပြီး မူးဝေအော့ အန်မှု ဖြစ်ဖူး၏ ။ မည် သည့်အရပ်မှလာသော ဖရဲသီးဟုကား မခွဲခြားတတ်ပေ။ ကြောက်သဖြင့် နောက်နောင် ဖရဲသီး မစားရဲတော့ပါ။) ဤကိစ္စများ မှာ လည်း ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုးဟူသော ရှေးဟောင်းစကားနှင့် အညီ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မန်ချက်စတာမြို့မှ ဘောလုံးအသင်းနှင့် ဆက်စပ်နိုင်၏ ။

မြန်မာ့စက်မှု လုပ်ငန်း တစ်ခေတ်ဆန်းကား အံ့ဩဘနနန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ အနက် ကျွန်ုပ်တို့ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကာလတိုအတွင်း ကမ္ဘာ့ အဆင့်မီဖွံ့ထွားလာသော စက်မှု ဇုန်ထုတ်ကား တို့ ဖြစ်၏ ။ ထိုကားများ သည် Made in Myanmar စာတန်းသာ မပါပါက ဂျပ်နိုင်ငံမှ Super Sustom ကားများ ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံမှ Willy Jeep များ နှင့် တထေရာတည်း တူအောင် ထုတ်လုပ်နိုင်၏ ။ ဇုန် ထုတ်ကားများ သည် မြန်မာပြည်တွင်း ၊ ဖြစ်ဟု ကမ္ဘာကိုပြသော အခါ ဂျပ်တွေ လက်ဖျားခါရ၏ ။ အရည်အသွေးစစ်ဆေးသော သူများ က ကျကျနန စစ်ဆေးပြီး ဇုန်ထုတ်ကားအစစ်ပါဟု အာမခံကြသဖြင့် ဂျပ်များ နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ သို့သော် နှစ်

အနည်းငယ်ကြသော အခါ Super Custom ကား တို့သည် ဇန်နဝါရီလကားများ မဟုတ်ကြ၍ ယာဉ်ပိုင်ရှင်များ ဒဏ်ကြေးဆောင်စေဟု အမိန့်ထုတ်ကြောင်း ကြားရ၏။ ယာဉ်ပိုင်ရှင်များ ၏ နစ်နာမှု ကို စက်မှု ဇန်နဝါရီလကားကုမ္ပဏီများ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းမပေးသဖြင့် ပြန်သွား ပြည်သူ့လွှတ်တော် သို့ပင် ရောက်လာ၏။ နဂိုက စက်မှု ဇန်နဝါရီလကား ပါဟု ပြောခဲ့သူ စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့များ ဒေးဗစ်ကော့ပါဗီးလ် မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံဝယ် လုပ်ငန်းနယ်ပယ်အသီးသီး၌ လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေး အဖွဲ့ပေါင်း များစွာ ရှိ ကြလေသည်။ ထိုစစ်ဆေးရေး အဖွဲ့များ ၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ Quality Control သဘော ဖြစ်၍ ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် ပြောစရာမလိုအောင် ကောင်းပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် တာဝန်ကို စားပေါက်ဟု သဘောထားကာ မကြောက်မရွံ့ (ကြောက်ရလောက်အောင် အရေးယူမှု လည်း မရှိခဲ့သေးပါ။) လုပ်စား နေသည်များ မှာ အားလုံး မဟုတ်သော်လည်း နေရာတော် တော် များများ မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို လက်နက်သဖွယ် သုံးနေကြလေသည်။

ထိုသူတွေ ရှိနေသမျှ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာကြီး ပြောသလို “မာန်ယူတွေ လာပြီဟေ့” ဟူသော စကားက တွင် ကျယ်နေဦးမည် ဖြစ်သည်။

News Watch ဂျာနယ် (၉.၁၀.၂၀၁၂)

.....